

групи відносяться й ті політичні партії, які на даний момент не пройшли до парламенту, а також партійні осередки обласного, районного, міського, районного у місті рівнів, які не представлені в органах місцевого самоврядування цього рівня. А під неорганізованою громадськістю розуміємо громадян та їх сім'ї, які не поєднані між собою у будь-які організаційні форми і представляють власні інтереси або ситуативно – спільні інтереси жителів, користувачів або споживачів певної соціальної групи.

Беручи до уваги ст. 38 Конституції України, в якій говориться, що «Громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування». Така конституційна норма передбачає як у теоретичному, так і у практичному контексті громадський контроль за органами місцевого самоврядування. У цій статті Конституції реалізовані вимоги статті 21 Загальної декларації прав людини, яка проголошує право кожного брати участь в управлінні своєю державою як безпосередньо, так і через вільно обраних представників, а також право на рівний доступ кожного до державної служби у своїй країні.

Суб'єкти громадського контролю виступають від імені громадськості, тому вони не мають юридичної сили, а мають виключно рекомендаційний характер. Але на нашу думку це все одно має місце бути, адже й таким чином можна стимулювати працювати органи публічної влади. Завдяки реалізації здійснення громадського контролю, контролюється виконання саме соціальних завдань, безпосередньо пов'язаних із захистом і реалізацією прав і свобод громадян, задоволенням та узгодженням соціальних потреб та інтересів населення.

Таким чином, головною метою громадського контролю є те, щоб не допустити дій владних суб'єктів за межами законності й правопорядку, попередити можливі відхилення від намічених цілей, а також інтересів, а у разі появи цих відхилень усунути їх негативні наслідки.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.98.086(477)

Іванка Миколаївна КУБАХ,
курсант групи Ф3-105 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу
факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук Кириченко О. Ю.*

ДО ДЕЯКИХ ПИТАНЬ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Проголошення України демократичною, соціальною та правовою державою, найвищою соціальною цінністю якої є людина, обумовлює необхідність реформування адміністративного законодавства, приведення його у відповідність з міжнародними нормами і стандартами.

Під адміністративною дисциплінарною процедурою щодо публічних службовців можна розуміти врегульований спеціальними нормативно-правовими актами, законодавчо закріплений порядок діяльності спеціально уповноважених суб'єктів, наділених дисциплінарною владою щодо виявлення вини та застосування дисциплінарних стягнень у розумні строки, щодо публічних службовців, які здійснили дисциплінарний проступок.

Дисциплінарним проступком визнається невиконання або неналежне виконання саме трудових обов'язків, тобто якщо йдеться про невиконання громадських доручень, недотримання моральних чи етичних норм, це не може тягти за собою дисциплінарну відповідальність. Хоча працівників окремих категорій за порушення моральних, етичних чи інших норм, дотримання яких передбачено спеціальними нормативними актами, може бути притягнути до такої відповідальності.

Щодо порядку притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників Національної поліції, то тут мають місце правові та фактичні підстави. При цьому серед останніх виділяються наступні: скоєння дисциплінарного проступку; скоєння адміністративного проступку, за яке згідно з КУпАП передбачена можливість притягнення до відповідальності за Дисциплінарним статутом; скоєння корупційного діяння; скоєння вчинку, що порочить особу як державного службовця чи дискредитує державний орган у якому він працює.

У рамках розгляду дисциплінарного проступку, як основної підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності осіб рядового та начальницького складу органів Національної поліції України, а саме його складу, основну увагу зосереджено на характеристиці таких елементів, як: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона.

Отже, аналіз чинного законодавства, в якому передбачена дисциплінарна відповідальність публічних службовців, демонструє проблему розмаїття нормативно-правових актів, які закріплюють дисциплінарні стягнення. Цей факт коїть певні труднощі як при їх застосуванні так і при використанні. Це призводить до неефективності застосування норм до спеціального суб'єкта – публічного службовця, який має особливий правовий статус. Доцільно при вдосконаленні законодавства розмежувати дисциплінарну відповідальність публічних службовців за трудовим законодавством та за адміністративним законодавством шляхом внесення змін до відповідних нормативно-правових актів.

Одержано 17.04.2018

